

talentu, zatímco Gary urputně pracoval na tom, aby své schopnosti rozvinul.

Nicky Butt odehrál 387 zápasů, v nichž nasázel šestadvacet gólů. Nenechte se těmi čísly zmást: Byl naším neopěvovaným hrdinou. V onom slavném tažení Ligou mistrů v roce 1999, kdy byl Roy Keane pro finále suspendován, to byl právě Butt, kdo vystoupil do popředí. Byl přirozeným lídrem, ostatní kluci k němu vzhlíželi už v dobách mládežnického týmu. V mnoha ohledech byl jejich Bryanem Robsonem.

Tito hráči vyhráli všechno, co se vyhrát dalo – tituly v Premier League, FA Cupy a samozřejmě onen neuvěřitelný treble: Premier League, Liga mistrů a FA Cup v roce 1999. Ovšem nebavíme se jen o trofejích; vytvořili v Manchesteru United určitý standard, ukázali, co je možné, když důvěřujete mládí a dáte hráčům správné vedení. Jejich duch, stejně jako duch těch, kteří zahynuli v Mnichově, se bude vždy vznášet nad Old Trafford.

A víte, co je na tom pozoruhodné? Nikdy se nezměnili. I když se z nich staly superhvězdy, i když vyhráli všechno, zůstali stejnými kluky, kteří kdysi trénovali na The Cliff: Scholes se dál vyhýbal kamerám; Beckham dál nacvičoval své přímé kopy; Giggs dál vedl příkladem; bratři Nevillové dál projevovali onu neuvěřitelnou oddanost; Butt byl stále pilířem týmu.

Class of '92 nebyli jen skvělí hráči, byli Manchester United skrz naskrz. Chápali historii klubu, protože s ní vyrůstali. Věděli, co znamená oblékat ten dres, protože o tom snili od chvíle, kdy měli ještě mléčné zuby.

A pro mě přišel nejvýraznější náznak toho, co přinese budoucnost, právě v onom zápasu s Boltonem v září 1995. Třetí gól byl velkolepý. Začalo to tím, že Ryan Giggs zachytil nepřesnou přihrávku na polovině Boltonu. Přihrál Beckhamovi, který našel Giggse uhánějícího po levém křídle. Giggsův centr našel Scholese, který akci zakončil. Byl to fantastický gól, a přestože vznikl během několika vteřin, byl také výsledkem desetileté práce.

mistrů evropských zemí – kde nás ve druhém kole zničil Liverpool, který tehdy prožíval dlouhé období mimořádné formy. V roce 1982 se už Aberdeen poprvé dostal do třetího kola evropské soutěže (následně prohrál s Hamburgerem SV). Pak přišel rok 1983 a naše vítězství nad Realem Madrid v Poháru vítězů pohárů, po něm následoval triumf nad Hamburgerem SV (vítězem Poháru mistrů evropských zemí) v evropském Superpoháru.

* * *

Vývoj, k němuž došlo v Aberdeenu, se opakoval o něco později v United. Nejdůležitější věc, kterou jsem musel svým hráčům vštípit, byla, že ztratit míč ve Skotsku nebo v Anglii je jedna věc, ale darovat ho soupeři při zápasech v evropských soutěžích je něco úplně jiného. Žádný fotbalový zápas vám nic neodpustí, ale evropské zápasy jsou v tomto ještě nelítostnější než zápasy staré First Division, respektive Premier League. V evropských soutěžích potřebujete projevít trochu té mazanosti navíc v tom, jak si počínáte, což zahrnuje i to, kam přesně adresovat míč a jak neomylně diktovat tempo hry. Nemůžete to hrát jako obyčejný anglický zápas. V roce 1999 nám pomohlo, že jádro týmu United spolu hrálo tak dlouho, a hráči proto byli odhodláni vyniknout.

První zápas proti Juventusu na Old Trafford nebyl zrovna slibný. Úplně nás přehrávali a Antonio Conte, který byl na vrcholu svých sil, nám dělal pořádné problémy. V prvním poločase nás převálcovali, protože jsme nedokázali uhlídat Zidana. Byl prostě příliš chytrý. Ale přišli jsme mu na kloub: Ve druhé půlce se Beckham posunul blíže středu hřiště, což Zidanovi dávalo méně prostoru k nadechnutí. Fungovalo to. A pak Giggs v devadesáté minutě zařídil vyrovnání. Přestože 1:1 doma v semifinále není zrovna dobrý výsledek, alespoň jsme byli stále naživu a měli jsme šanci.

V den zápasu v Itálii hrozilo nejméně dvanácti hráčům z obou týmů, že mohou na finále dostat stopku v podobě druhé žluté karty. Na tomto seznamu byli i Roy Keane a Paul Scholes. Proto jsem

